

LA SERRA

Poema per a cor, solistes i orquestra

Poem for choir, soloists and orchestra

Poema para coro, solistas y orquesta

Reducció per a piano

MÚSICA DE

MANUEL OLTRA

POEMA DE

JOAN ALCOVER

Reg. B.3577

EDITORIAL DE MÚSICA
BOILEAU

c/. Provença, 287
Tels. 93 4877456 - Fax 93 2155334
08037 BARCELONA (Spain)

www.boileau-music.com boileau@boileau-music.com

ESPECIFICACIÓ DE L'OBRA

La Serra Poema per a solistes, cor, i orquestra de Manel Oltra, basat en la poesia de títol homònim que el poeta mallorquí Joan Alcover (1854-1926) va dedicar al seu amic i condeixeble Miquel Costa i Llobera. El poema plasma de forma bucòlica la vida rural a la serra de Tramuntana de l'illa de Mallorca.

La partitura consta de dues parts compostes en èpoques diferents, la primera el 1958 i la segona el 1999. Malgrat la distància de quaranta-un anys que separa la composició d'aquestes dues parts, l'obra manté la unitat formal i de llenguatge expressiu, sempre dins d'un caràcter pastoral i harmònicament modal. Un llenguatge característic del compositor, sempre a la recerca de sonoritats evocadores de la nostra tradició musical.

La versió original d'aquesta obra, per a cor, solistes i orquestra, també està publicada per la nostra editorial.

ESPECIFICACIÓN DE LA OBRA

La Serra Poema para solistas, coro y orquesta de Manel Oltra, basado en la poesía de título homónimo que el poeta mallorqués Joan Alcover (1854-1926) dedicó a su amigo y condiscípulo Miquel Costa i Llobera. El poema plasma de forma bucólica la vida rural en la sierra de Tramuntana de la isla de Mallorca.

La partitura consta de dos partes compuestas en diferentes épocas, la primera en 1958 y la segunda en 1999. A pesar de la distancia de cuarenta y un años que separa la composición de ambas partes, la obra mantiene la unidad formal y de lenguaje expresivo, siempre dentro de un carácter pastoral y armónicamente modal. Un lenguaje característico del compositor, siempre en busca de sonoridades evocadoras del folklore tradicional.

La versión original de esta obra, para coro, solistas y orquesta, también está publicada por nuestra editorial.

«Copeo, copeo, copeo traïdor:
roseta encarnada,
si t'he agraviada
jo et deman perdó...»

Qui me duu l'estrofa, plena de perfums,
abella brunzenta de la soledat?...
Quan de ma finestra, a encesa de llums,
estenc la mirada per damunt ciutat,
i l'ànima mia s'enfonsa, llunyana,
dins la serra immensa
que l'illa travessa, que l'illa defensa
de la tramuntana,
llavors de la serra surt una cançó,
surt una harmonia que es torna visió:
«Jo vénc a parlar-te d'una vida d'or,
de la vida lliure que enyora ton cor;
som la camperola que presents te du,
jo vénc de la serra, mes no som per tu.»

Oh flor de muntanya, fina morenor,
oh la pageseta que és una pintura
i té la cintura
com un gerricó!

L'aviram la volta amb gran volateig
quan de matinada crida son estol;
amb capell de pauma se guarda del sol,
quan rega els bellveures vora el safareig.
Per servir als pobres fumants escudelles;
confitar codonyes, adobar gonelles
o guarir les nafres, no hi ha millors dits;
canta codolades
i sap contarelles
d'alicorns i fades
i poals florits.

Al fons de la cambra porta a la padrina
el vas ple d'escuma de la llet que muny;
encara és fadrina,
mes serà madona d'un terme de llum.
La nit del dissabte se posa a escoltar
i el cor d'alegria li bat en secret,
quan dins la salvatge negror de l'estret
on la coma acaba, sent un equinar
que ella coneix bé.

És l'euga ensellada del pubill qui se.
Arriba a la clastral bota de la sella;
escomet els amos, escomet la filla,
s'asseu d'avora ella;
i encara no brilla
resol del matí,
ren en la tornada pel mateix camí.

Llavors la foca de la nit que minva,
i tots els paratges, ecos i llumets,
els torrents qui bramen al peu de la timba,
el matí que esclata en mil saluets,
els galls que desperta, les penyes que daura,
els bous que pasturen, el parell que llaura,
les viles disperses en la vall sublim,
el boc que corona la roca del cim,
el gorg que no es mou
dins la penya brava,
com gota de rou
dins una flor blava,

les dones que renten i la que entrecava,
olivars, pollancre, vinyes, sementeres,
molins i masies i castells roquers,
pel jove qui passa, plena de dolçor
de la festejada l'ànima xalesta,

tot és una festa
que canta d'amor.

Oh esquerpa cadena de puigs gegantins!
oh la visió pura que ve d'allà endins,
flor de rustiquesa
que em duu l'enyorança de la juvenesa!
Si per amoixar-li la cua penjanta
m'inclín a la jove, ella se decanta...

«Copeo, copeo, copeo traïdor:
roseta encarnada,
si t'he agraviada
jo et deman perdó...»

Ella se decanta i desapareix;
i mentres s'allunya i se converteix
en llum solitari lo que era visió,
en llum solitari dins la majestat
de la serralada.

tota silenciosa i tota nimbada
de serenitat...
encara ressona
la veu argentina
d'aquella fadrina
que serà madona:
«Jo som la pagesa que presents te du;
jo vénc de la serra, mes no som per tu.»

Oh esquerpa cadena de puigs gegantins!
Ginebrons bàsàmics, estepes i pins;
sitges que negregen sota l'auzinar;
soleiada ardent que besa el pinar;
ombra esmaragada del fullatge espès;
càntics de reveïlla que arriben al mar
de l'església coberta com un ull encès;

ballades trotadores
que cascavellegen
per la carretera
del coll en avall;
falles que flamegen,
seguint la primera
de les balladores
en la nit del ball;
soledat feresta
on sembla que udola
d'obscur fratricidi la gòtica gesta;
trilleig de campanes que el vilatge endola;
endolats que resen i de dos en dos
cap al cementiri segueixen la caixa;
garrovers que freguen amb la branca baixa
les velles dels carros que van en el cós;
tonada del batre, cadència moresca;
mèl·leres que boten per dins la verdesca;
famílies que volten la font de salut,
i fruites que es fonen dins la boca fresca
plena de rialles de la joventut;
musa cançonera, vella rondallaire;
sanitosa flaire
de la pagesia;
llumeneret blau
que l'ànima atrau
de la minyonia...
sou l'exquisidesa, sou l'encantament
on l'ànima hi sent
de la pàtria mia.

EDITORIAL BOILEAU
www.boileau-music.com
LA SERRA

POEMA PER A COR, SOLISTES I ORQUESTRA

Reducció per a piano

Joan Alcover

(1854-1926)

Manuel Oltra

(1922)

PRIMERA PART

Tranquillo (♩. = 52)

Mezzosoprano solo

pp *cresc. poco a poco*

B.C. _____ *aperta* _____ "Co-pe-o, co-pe-o, co-pe-o tra-i-

5 *, mf* *poco rit.*

-dor, ro-se-ta, ro-se-ta, ro-se-ta en-car-na-da si t'he-a-gra-vi-a-da jo-ut de-man per-

9 *a tempo* (♩. = ♩.)

- dó..."

9 *a tempo* (♩. = ♩.)

p *pp*

Baritono solo

15 *p*

Qui me duu l'es-tro-fa, _____ ple-na de per-fums, _____ a-be-lla brun-zen-ta de la so-le-

15

21

- dat?..."

21 *p* *legato*

27

27 *p* *mf*

34 $(\text{♩} = \text{♩})$
p

Quan de ma fi - nes-tra, en - ce-sa de llums, ————— e - tenc la mi -

34 *pp legato* *tr* *tr*

39

- ra-da per da-munt ciu - tat, ————— i 'à - ni - ma mi - a s'en-fon - sa, llu -

39

43 *mf*

- nya - na, ————— dins la ser-ra im - men-sa ————— que l'i-lla tra - ves-sa, —————

43 *tr* *p*

48

que l'i-lla de - fen-sa de la tra-mun - ta - na, lla - vors de la

48

f

mf

52

ser-ra surt u - na can - çó, surt u - na har - mo -

52

mf

tr

56

- ni - a que es tor-na vi - si - ó, ni - sió:

56

poco rit.

Più tranquillo (♩ = 96)

60 Mezzosoprano solo *p*

"Jo veng a par - lar - te d'u-na vi-da d'or, de la vi-da lliu-re que e-nyo-ra ton

60

pp